

הכונס פרק ששי בבא קמא

סא.

עין משפט
נר מצוה

(א) צ"מ נב. ע"ש.
 (ב) גי' הרמב"ם בקדושת.
 (ג) ס"א דמילא ועיין רש"י.
 (ד) מהר"ש מ"י, ס' פאה.
 פ"ב (מ"א) צ"ב נה. מנחות.
 פ"א: ת"כ פ' קדושים.
 (ו) י"א עליו, (ז) בסי"א:
 במתניתין, (ח) ועי' תוספות
 חולין נד: ד"ה כשלת,

תורה אור השלם

1. וְיִקְבְּעוּ שְׁלֹשֶׁת הַגְּבֵרִים בַּמִּצְוָה פְּלִשְׁתִּים וַיִּשְׁאָבוּ מִיַּם מִבְּאֵר בֵּית לָחֶם אֲשֶׁר בְּשֵׂעַר וַיִּשְׁאוּ וַיָּבֹאוּ אֶל דָּוִד וְלֹא אָבָה לְשִׁתּוֹתָם וַיִּסָּךְ אֹתָם לֵיָּזֵי:

שמאל ב כג טו

מוסף רש"י

ואלו מפסיקין לפאה. לת שתי פחות (מנחות ש.א.). הנחל. כגון מל אינן אשר לא יעבדו ולא ירע, קרקע קשה מלא לירות ואבנים שאין ראו לירעה (רשב"ם ב"ב נה.). והשלולית. קבוצת מי גשמים (שם) וחס יס עט זריעה מכאן ומכאן עומן פאה לכל אחד ואחד, דהיא שלולית מפסקת להו (מנחות ש.א.) ודרך הרבים. ט"ז אמה (שם).

ה"ג קראי למה לי ולא גרסינן תרי: **מכדי גמרא שלחו ליה. לא נכרך אלא ללמוד הלכה כמו שלחו לו ומאי ולא אזה: דענד לשם שמים.** כיון דליכא איסורא גבי איניש דעלמא: **מתני' ודך הרבים.** י"ו אמות מעגלות דגלי מדכר ילפינן במסכת שבת (ד' ח:). **גב' תנא דידן קא חשיב מלמעלה למטה שש אמות או חמש אמות או ד' אמות פטור.** דס"ל עד ועד בכלל: **ותנא ברא קחשיב מלמעלה למעלה שסי אמות או שלש אמות חייב.** וד' אמות פטור דס"ל עד ולא עד בכלל. וכולן שוין בד' אמות דפטור לתנא דידן עד ועד בכלל לתנא ברא **קוליס.** אפילו היתה שדה שקופלת ^(ו) [לשם] האור מעל לגדר מלאה קוליס שנות האש לצער זה ולדגל פטור: **לא שנו.** דפטור: **אלא בקולתא.** אש שקולת מתמר ועולה למעלה: **אבל נכפפת.** שהרוח מטה אותה וכופה ללדין ומפסיק השלכת ודולגת לשון מורי. לישנא אחרינא נכפפת אש נמוכה הולכת ונסרכת בעצים ובקסמים שעל גבי קרקע הלכך אפילו עברה דרך רה"ר רחב מאד חייב: **במה דברים אמורים.** דאש עברה דרך רה"ר פטור: **שוליס.** לקמיה מפרש: **ר"א.** במתניתין (י) [פ"ב]: **אריסא דדלאי.** יאור קטן שדולין ממנו ומשקין שדות: **מאן דאמר נהר ממש אע"ג דליס ביה מיא.** דהואיל ורחב הוא כדרך הרבים: **מפסיק לפאה.** להניח פאה מכל אחד ואחד: **הנחל** שדה מכאן ושדה מכאן ונחל עמוק בצלמנע חייב להניח פאה מכל אחד ואחד: **דרך היחיד.** ארבע אמות: **שולין.** מתקבצין כמו מן השלל של ציאים (צ"ה דף טו.). **דבר אחר לשון שלל ומלקוח** (במדבר לג) **דבר המתקבץ:** **שמתלקט שלל לאגפיה.** שמשקין אותן ממנה והן עושין פירות: **באגני**

ה"ג אלא אמאי לא גמרא שלחו ליה. אכל הא לא בעי דלמה לי כלל קראי דחד קרא אלטרין לכל הפחות משום בעיא דטמון והא דכתיב ויילנה לר"י הילנה שלא הניח לשרוף כדי שלא יתחייב בטמון ולרצון שהליל את המזיק שלא נתחייב לשלם אכל תרי קראי למה לי דלמ"ד לאחלופי אע"פ שאם לא היו עדשים היו זריכים לישאל אם מותר לטול שעורים על מנת לשלם דמים מ"מ הזכיר עדשים לפי שהיו מוזמנים שם והיו רוצים לפרעם תחמיהן ולמ"ד להזיל עלמנו בזמון חזירו מביעיא ליה בשעורין דלא חשיבי כל כך ובעדשים דחשיבי טובא אלא למ"ד טמון מרזייהו למה לי ובקונטרס גרס קראי למה לי: **מאי ולא אבה דוד אשתותם.** הוה מצי למימר אחד מהסך דמביעיא ליה עס טמון אלא משמע ליה דאכל מילתא דאיבעיא ליה קאי ומכאן קשה לפי פירוש הקונטרס דמעשה צל לפניו ששרפו אנשיו גדיש והיו צה כלים טמונים לפירושו הוה ליה למימר שלא אזה דוד לשמות היינו שלא רצה להפטר מחמת **שהוא מנך:** **עברה גדר שהוא גבוה ארבע אמות.** נגמרא מפרש ארבע אמות משפת קוליס ולמעלה ונראה לר"י דאיידי שאין הגדר גבוה מן השלכת שאם היה גבוה יותר מאי קמפליג בין קולתא לנכפפת מה לי זה ומה לי זה כיון שהגדר גבוה מן השלכת מה יוכלה להזיק אלא ודאי בשאין גבוה מן השלכת איירי ומיהו כשאין עזי הדליקה גבוהין מן הגדר איירי שאם היו גבוהין מן הגדר מה מועיל שהגדר גבוה מן הקוליס הרי הוא כאילו היתה המדורה על הגדר אלא כשעזי הדליקה שוים לגדר איירי או מנוכסין מן הגדר ועוד נראה דגבוה ד' אמות דקמני אע"י הדליקה קאי שהגדר גבוה מעזי הדליקה ארבע אמות ורצ פפא צא להוסיף בגמ' שמשפת קוליס ולמעלה נמי צעינן ארבע אמות אצל פשטיא דמתניתין אע"י הדליקה קאי ולשון עבר לא שייך אס לא היה הגדר גבוה מעזי הדליקה אע"פ שהשלכת עולה למעלה מן הגדר: **והתניא עברה גדר בו.** אומר ר"י דאי גרסי' בצרייתא עד ובמתניתין לא גרסינן עד לא ניחא דלא שייך למפרך כלל דפשטיא דצרייתא מלמעלה קא חשיב דבעינן אחר לא מיפרש אלא עד ולא עד בכלל נמקס ד' אמות כלמעלה מד' אמות ובמתניתין לא קמני עד דבארבע אמות פטור ואפילו קמני במתניתין עד כמו בצרייתא אין שייך להקשות דפשטיא דמתניתין לא מיפרשא אלא מלמעלה למטה ובצרייתא לא מיפרשא אלא מלמעלה אצל אי במתניתין קמני עד ובצרייתא לא קמני עד אז שייך למפרך שפיר אז נמי צעינן און עד שייך למפרך שפיר דמתניתין קמני בד' אמות פטור ובצרייתא קמני חייב ור"ת אי צעינן און עד אמאי אלטרין לשנויי מתניתין מלמעלה למטה ובצרייתא מלמעלה למטה לימא מתניתין ד' אמות דוקא בלא עד ובצרייתא מיפרשא צעד וי"ל דכיון דלא קמני עד לא כאן כחן סברה הוא דכי היכי דהך מיפרשא צעד הך נמי מיפרשא צעדי:

לא שנו אלא בקולתא. אגדר קאי וגרס אכל נכפפת אפי' עד מאה אמה ולא גרס מיל דמיל לא שייך בגובה ולפי הספריס דגרסי מאה מיל צ"ל דקאי אדרך רה"ר ואין נראה דהא צטמון מיימי משנה דדרך הרבים ואמרינן עלה מאן תנא משמע דעד שהמא לא איירי זה אע"ג דצרייתא דמניא כוותיה גרס מיל דברוחז איירי ולא בגובה דקמני ועלם מלויין לה מ"מ שפיר קאמר מניא כוותיה דצרייתא מוקמה למתניתין בקולתא: **דרך הרבים מאן תנא רבי אליעזר היא.** אמתניתין קאי והו סתם ואח"כ מחלוקת: **מאן דאמר נהר ממש אע"ג דליית ביה מיא.** ואע"ג דברשות הרבים צעי ט"ז אמות הכא סגי צח' אמות מתוך שהנהר עמוק וגם יש בו קירות מים שעוצרים בו תמיד: **אלון מפסיקין לפאה בו.** במסכת פאה (פ"ב מ"א) גרס נסדר המשנה דרך היחיד ואח"כ דרך הרבים ומפרש צירושלמי דמשום סיפא איטרין למיתני דקמני הכל מפסיקין לזרעים ואינו מפסיק לאילן דקמ"ל דאפילו דרך הרבים אינו מפסיק לאילנות ועוד [קא] חשיב שם שציל היחיד ושציל הרבים הקצוע צימות החמה וצימות הגשמים והשתא שציל היחיד איטרין לאשמועינן דאע"פ שהוא קטן מדרך מפסיק מאחר שהוא קצוע ודרך היחיד אלטרין דס"ד כיון שאין קצוע לא מפסיק אע"פ שהוא רחב ושציל הרבים אלטרין דס"ד אמנא דשציל היחיד הוא דבעינן קצוע צימות החמה וצימות הגשמים אצל שציל הרבים אע"פ שאין קצוע צימות הגשמים מפסיק קא משמע לן:

שמחלקת שלל לאגפיה. כשגדלה האמה מתמלאה מים צורות שיחין ומערות סקיציותיה שמשקין בהם השדות:

נו א מיי פ"ד מלכות
 מיקי טמון הלכה ג סג
 עשין סט טוש"ע ח"מ ס'
 תיח סע"ג ד:
 נו ב מיי שם וגרס
 בקדושת ועיין במ"מ
 טור ש"ע שם סעיף ה:
 נח ג מיי שם הלכה ז
 טוש"ע שם סעיף ד:
 נב ד מיי פ"ג מהל'
 מתנות עניים הל' ב:
 ס ה מיי שם הלכה ג:

רבינו חננאל

אמר רב פפא משפת הקוצים ולמעלה. פירוש, משפת קוצים ולמעלה בעינין גדר ארבע אמות, כך פרי"ח זצ"ל. אמר רב לא שנו אלא בקדושת אלא בכפפת. פי' כגון אש נוקבת ושורפת מלשון קדוה באפי. אבל אם היא נכפפת, כמו קופצת, יש ששונן קולתא, ופי' עומדה כמו קלח של כורב, נכפפת הולכת ובאה. דרך הרבים. מאן תנא דאמר פטור, אמר רבא ר' אליעזר היא דתנן במתני' ר' אליעזר אומר שש עשרה אמות כדרך רשות הרבים. שש עשרה אמה כדרך הרבים שידליק האש באמצעו פטור, הנה יבוא לו שמונה אמות מזה הצד ושמונה אמות מזה הצד כשעורו ברייתא. ויש אומרים מאן תנא דתניא אם יפסיק דרך הרבים פטור, ואמר רבא ר' אליעזר היא דתני שש עשרה אמה כדרך הרבים. מאי שולית אמר רב יהודה אמר שמואל מקום שמימי גשמים שוללין. פי' יורדין ונקיין מלשון כי ישל זיתך וכתוב וגם של תשלו לה. ור' יוחנן אמר אמת המים המחלקת שלל לאגפיה, פי' כשתמלא אמת המים מתמלאין גדויותיה סביבותיה. אבל מי גשמים לא מפסקי. ונהו

או נהר: רב אמר נהר ממש ושמואל אמר אריתא דדלאי מ"ד נהר ממש אע"ג דליכא מיא ומ"ד אריתא דדלאי אי אית ביה מיא אין אבל לית ביה מיא לא תנן התם ודואלו מפסיקין לפאה הנחל והשלולית ודרך היחיד ודרך הרבים מאי שולית אמר רב יהודה אמר שמואל מקום שמי גשמים שוללין שם רב ביבי א"ר יוחנן אמת המים שמחלקת שלל לאגפיה מאן דאמר מקום שמי גשמים שוללין שם כ"ש אמת המים ומאן דאמר אמת המים אבל מקום שמי גשמים שוללין שם לא מפסקי דהנהו באגני

דצרייתא מלמעלה קא חשיב דבעינן אחר לא מיפרש אלא עד ולא עד בכלל נמקס ד' אמות כלמעלה מד' אמות ובמתניתין לא קמני עד דבארבע אמות פטור ואפילו קמני במתניתין עד כמו בצרייתא אין שייך להקשות דפשטיא דמתניתין לא מיפרשא אלא מלמעלה למטה ובצרייתא לא מיפרשא אלא מלמעלה אצל אי במתניתין קמני עד ובצרייתא לא קמני עד אז שייך למפרך שפיר אז נמי צעינן און עד שייך למפרך שפיר דמתניתין קמני בד' אמות פטור ובצרייתא קמני חייב ור"ת אי צעינן און עד אמאי אלטרין לשנויי מתניתין מלמעלה למטה ובצרייתא מלמעלה למטה לימא מתניתין ד' אמות דוקא בלא עד ובצרייתא מיפרשא צעד וי"ל דכיון דלא קמני עד לא כאן כחן סברה הוא דכי היכי דהך מיפרשא צעד הך נמי מיפרשא צעדי:

סא א מ"י פ"ד מהל' זקן ממון הלכה ב סמג עשין פט טו"ע ח"מ סמון מ"ח ע"פ ג: סב ב ג מ"י פ"ד מהל' שכנים הלכה יא סמג עשין פט טו"ע ח"מ סמון קנה ע"פ א: סג ד מ"י פ"ד מהל' זקן ממון הלכה ח סמג עשין פט טו"ע ח"מ ס"י מ"ח ע"פ יג: סד ה מ"י ע"ס ה"י י: סה ז ח מ"י ע"ס ה"י יב וה"ל ח ט סמג ע"ס טו"ע ע"ס:

מובן רש"י

אלא אם כן יש על גבו גובה ארבע אמות. חלל גובה ארבע אמות מפי המנור עד התקרה, כדי שלא יאחז האור התקרה (ב"ב ב). עד שהיא תחתיו מעובה. אשכנז"ך בלע"ז ט"ח קרקע שלשה טפחים. שלא תבער התקרה מתחומה של עליה, ועל גבי ד' אמות (ט"ז). ובבב"ה. אף היא כלי חסם ששופטים קדימה על חללה וכן עשין בתוכה היסק גדול כמו שששין בתנור (ט"ז) שאין היסק שנה גדול, טפח. מעובה היא מחמת (ב"ב ק"ה). ואם הדיק, שולק הבית והדיק את סביבו (ט"ז) אחר שהיו ע"ס כל השיעורין הללו, משלם מה שהדיק, ואש"ס קן מעבדין עליו השכנים להחמיק ככל השיעורים הללו, שמה דליק בתוכם ואין לו מה לשלם (ב"ב ב). היה גדי כפות לו. לגדיש, ועבד סמוך לו. לגדיש, ונשרף עמו חייב. אגדי ואגדיש, לפי שאין לו דין מיתה בשלל העבד שהיה לו לזכות (ועיל' ב). ובבב"ז לשי"ל גומ'. עבד כפות לו וגדי סמוך לו כו' פטור. אגדי ואגדיש, דקס ליה דבריה מניה, שההונג העבד נהג דכתיב נקס ינקס, והאי דנקט גדי משום דמוקמינן בגדי דחד ועבד דחד, דבגדיש ועבד ליכא לאוקמי הכי, דאורחא דמלתא לשדורי אינש עבדיה לשמור גדיש, ואידי דנקט גבי עבד כפות וסמוך, נקט גבי גדי כפות וסמוך, ואפי' דבגדי אין לומר היה לו לזכות, שהיו אין לו דעת, ואם אינו כפות וסמוך נמי חייב דלמחייבין (לעיל ח). שו"ת ממנו (ועיל' ב"ב).

וְלִיָּת לִיָּה לְר"ש שיעורא. קס"ד הכל לפי היזק הדליקה ישלם אפילו אין רחוי לעבור: **לֵא** יעמיד אדם תנור בתוך ביתו ברו'. שיכול לעכב עליו צעל העלייה אם הבית של אחד והעלייה של אחר היה מעמידו צעליה צעל הבית מעכב וצקונטרס פירש לענין בני העיר שמעבדין עליו וכמו שפירש נחמ"ל דהוי דומיא דליקן ממתינין דהתם צפק לא יחפור (ב"ב דף ט:):

לְפָלֹג וְלִיתַי בדידה. וא"ת השמא נמי קא מפליג צדידה במדליק בתוך שלו וי"ל דע"כ סיפא בתוך ביתו של חבירו מדליק דאי במדליק בתוך שלו אע"פ שדך בני אדם להניח צבמים היה פטור דהא קמי רישא ותכ"ל אינו משלם אלא גדיש של חטין או גדיש של שעורין משמע דאפילו מורייגים וכלי צקן שדך להניח בגדיש לא משלם אלא דברי רב כהנא פריך רבא עליה שפיר דאם ר"ל רב כהנא מחלוקת בתוך שלו ופליגי צמוריגין וכלי צקן דר"י מחייב ותכמים פטריין אבל במדליק צעל חבירו אפילו רבנן מוחייבי צמוריגין וכלי צקן אם כן שפיר פריך דליפולג צדידה בגדיש עגמה דהא צירה נמי לא מיתוקמא אלא במדליק צעל חבירו ואם ר"ל רב כהנא מחלוקת במדליק בתוך שלו דפליגי אפילו צארנקי דר' יהודה מחייב אע"פ דאין דרך ארנקי להניח בגדיש ורבנן פטריי אפי' צמוריגין כדפרישית מ"מ כשמיים אבל במדליק בתוך של חבירו ד"ה משלם כל מה שצמחו אפילו אחרנקי נמי קאי דמשמע ד"ה משלם כל מה שצמחו לרבנן כמו לר"י הלכך פריך שפיר לפלוג וליתני צדידה דלשמעינן אפי' ארנקי בגדיש דאין דרכו להניח דהוי רבוחא טפי ועוד עסקה לשון המשנה דקמי שדך בני אדם להניח צבמים דאפי' אין דרך נמי מחייבי רבנן במדליק בתוך של חבירו:

אֵלֵא אִמַר רבא בתרתי פליגי (ט) [פליגי] במדליק בתוך שלו בוי'. דר"י מחייב אפי' ארנקי בגדיש שאין דרך להניח מעניקט מודים חכמים במדליק את הצירה דלכך נקט צירה שרואה למנאח שיחייבו רבנן אפי' צארנקי כמו ר"י ואי רבי יהודה לא מחייב במדליק בתוך שלו אלא דוקא צמוריגין הוה ליה לפלוגי צדידה ולימא דמודים חכמים במדליק גדיש של חבירו דחייב צמוריגין אלא ודאי מחייב ר"י במדליק בתוך שלו אפי' צארנקי בגדיש ורבנן לא מחייבי אפי' צמוריגין דקמי אינו משלם אלא גדיש של חטין של חבירו נמי במדליק

באגני דארעא מקרו: **מתני'** המדליק בתוך שלו עד כמה תעבור הדליקה רבי אלעזר בן עזריה אומר רואין אותו כאילו הוא באמצע בית כור ר"א אומר מ"ז אמות כדרך רה"ר רבי עקיבא אומר חמשים אמה ר"ש אומר ישלם ישלם המבעיר את הבערה הכל לפי הדליקה: **גמ'** ולית ליה לר"ש שיעורא בדליקה והתנן (ב) ללא יעמיד אדם תנור בתוך הבית אלא אם כן יש על גבו גובה ד' אמות היה מעמידו בעלייה עד שיהא תחתיו מעובה שלשה טפחים ובבב"ה טפח ו'אם הזיק משלם מה שהזיק ר' שמעון אומר לא נאמרו שיעורין הללו אלא שאם הזיק פטור מלשלם אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב הכל לפי גובה הדליקה אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כ' כר' שמעון וכן אמר רב נחמן אמר שמואל הלכה כר"ש: **מתני'** המדליק את הגדיש והיו בו כלים ודלקו ר"י אומר משלם מה שבתוכו ור"א אינו משלם אלא גדיש של חטין או של שעורין (ג) היה גדי כפות לו ועבד סמוך לו ונשרף עמו חייב עבד כפות לו וגדי סמוך לו ונשרף עמו פטור (ד) ומודים חכמים לר"י במדליק את הבירה שהוא משלם כל מה שבתוכה שכן דרך בני אדם להניח בבתיים: **גמ'** אמר רב כהנא מחלוקת במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה בתוך של חבירו דר"י מחייב אנוקי טמון באש ורבנן פטריי אבל במדליק בתוך של חבירו דברי הכל משלם כל מה שבתוכו א"ל רבא אי הכי ארתני סיפא מודים חכמים לר"י במדליק את הבירה שמשלם כל מה שבתוכה שכן דרך בני אדם להניח בבתיים לפלוג וליתני בדידה בדי' א במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה בתוך של חבירו אבל מדליק בתוך של חבירו דברי הכל משלם כל מה שהיה בתוכו אלא אמר רבא בתרתי פליגי פליגי במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה בתוך של חבירו דר"י מחייב אטמון באש ורבנן סברי לא מחייב ופליגי נמי במדליק בשל חבירו דר"י סבר משלם כל מה שבתוכו ואפילו ארנקי ורבנן סברי וכלים שדרכן להטמין בגדיש כגון מוריגין וכלי בקר הוא דמשלם כלים שאין דרכן להטמין בגדיש לא משלם תנו רבנן המדליק את הגדיש והיו בו כלים ודלקו ר"י אומר משלם כל מה שהיה בתוכו והחכמים אומרים של חטין או גדיש של שעורין ורואין מקום כלים

כאגני. כמו צאגנות (שמות כד) קווי"ש בלע"ז: **מתני'** צאלמט צים כור. אם יש לו חצי צית כור לכל רוח פטור. וצקולמת שדילגה וכדאוקימנא (ט) אכל נכפפת צוערת והולכת כל שעה אפילו עד מאה מיל חייב: **הכל לפי הדליקה.** קס"ד ה"ק הכל ישלם כל כמה שהדליק צין רחוק צין קרוב: **גמ'** לא יעמיד. בני העיר מעבדין עליו שלא תבער האש צמקרה: **מעובה.** טיח של סיד על תקרה. ודומה לו צספר עזרא (נחמיה ג) ויעזבו (א"ת) ירושלים עד החומה: **וצפירה.** שפחמה ממנור ואין מצעריין צמוכה אש גדול: **לפי גובה.** כשהאש גבוהה וגדולה קופלת למרמוק: **מתני'** אלא גדיש של חטין או גדיש של שעורין. אם חטין חטין אש שעורין שעורין: היה גדי כפוס לו כו' חייב. על הגדי דצעלי חיים נמי אחרצו מאלו הקמה (ו) ומשום דקס ליה צדרבה מנייה ליכא למפטריה דאינו חייב מיתה על העבד דהואיל ואינו כפות היה לו לזכות ופטור עליו ממיתה ומתשלומים. אבל היה עבד כפות לו פטור אפילו על הגדי ועל הגדיש לחייב מיתה על העבד דכתיב נקס ינקס (שמות כה) וקס ליה צדרבה מנייה ואפי' לא התרו צו שאינו נהרג הא קי"ל (כחצות ד' לד:) דחייבי מיתות שוגגין פטורין. וצדידי לא שני לן צין כפות לשאינו כפות ואידי דנקט צעבד נקט צגדי. (י) ואיכא דאמרי צגדי נמי דוקא נקט סמוך פטור דהיה לו לזכות והכי קאמר היה עבד כפות לו או גדי סמוך לו פטור ואע"ג דפשיט צשיליה פ' שני (כ). שורו כממונו דאם הניח גחלת עליו ונשרף חייב התם הוא דהניח על גבי שור דלא היה לו לשור לטול אבל הכא היה לו לזכות: **גמ'** צמון של חטין. אין לו צרות והוי כמאכל צידים: **צמדליק אש הצירה.** צמון של חבירו הוא ואפי"ה יחייב טעם משום דדרך בני אדם להניח כלים צבמים אבל גדיש לא: **צדידה.** צגדיש ולשמעינן אע"פ שאין דרך להטמין צו חייב הואיל והדליק למוך של חבירו וכ"ש צירה: **צמרסי פליגי** [פליגי] צמדליק צמון שלו כו'. ופטרי רבנן אפילו כלים שדרכן להטמין צגדיש דהא גזירת הכתוב הוא דטמון צאש פטור ור' יהודה מחייב אטמון וכלים ל"ש אותן שאין דרכן להטמין ול"ש אותן שדרכן להטמין: (ט) צירה. מגדל גדול: **מוריגין.** קרשים (ט) [נקודים] וצקן (כ) ימידות ושצין צקן את התצוה: ד"ה

באגני דארעא מקרו, פ"י מקום אשכנזי מלשון שדך אגן הסדר, וישם באגנות. אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב הכל לפי גבוהה של דליקה. פ"ח זביל למעלה מגובה של דליקה צריך ארבע אמות. אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה רבבי שמעון. ורבנו חננאל ז"ל כתב בשמעתין ובפיק הבית והעליה נראין הדברים כי הא דר' שמעון שיטה היא, משום דאמתינן התם אמר (רבא) [אביין] רשב"ג ור' יהודה ור' שמעון כוליהו סבירא להו כל שנתנו לו חכמים ושותו אם הדיק פטור מלשלם. ר' שמעון דתנן ר' שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין הללו אלא אם הדיק פטור מלשלם. היה גדי כפות ועבד סמוך לו ונשרף עמו חייב בגדי ופטור על העבד, שהיה לו לעבד, כיון שראה האש היה לו לברוח, לא ברח הוא גרם לעצמו. ואוקמה רבה למתניתין בתרתי פליגי במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה בתוך שלחבירו דר' יהודה מחייב אטמון ורבנן פטריי ופליגי נמי מדליק בתוך של חבירו, ר' יהודה מחייב כל מה שהיה בתוכו ואפילו ארנקי, ורבנן אמרי כלים שדרכן להטמין בגדיש כגון מוריגין וכלי בקר הוא דמשלם. כלים שאין דרכן להטמין בגדיש לא משלם.

א) צ"מ ק"ח: צ"ב כ.; ב) פ"י ר"ש דמתני'. רש"י א) לעיל כו: מג; ד) נע"י צמון' צ"ב כו: ד"ה ומודה; ט) [לעיל ה: ס.]; ו) [שמות כב]; ו) הוא פ"י רש"י לעיל כ"ב; שני כב; ח) [צ"ל אחר ד"ה צמדליק]; ט) [רש"י].

תורה אור השלם

1. כי תבא אש ומצאה קצוים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הקמה: שמות כב ה

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מוריגין וכו' ימידות. ג"כ ובע"ז דף כד ע"צ איתא דבקראים עתים קן פיגומות ע"ש:

לעני רש"י

קווי"ש [קווי"ש]. שקות. אגנים.

רבינו חננאל

נגאני דארעא מקרו, פ"י מקום אשכנזי מלשון שדך אגן הסדר, וישם באגנות. אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב הכל לפי גבוהה של דליקה. פ"ח זביל למעלה מגובה של דליקה צריך ארבע אמות. אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה רבבי שמעון. ורבנו חננאל ז"ל כתב בשמעתין ובפיק הבית והעליה נראין הדברים כי הא דר' שמעון שיטה היא, משום דאמתינן התם אמר (רבא) [אביין] רשב"ג ור' יהודה ור' שמעון כוליהו סבירא להו כל שנתנו לו חכמים ושותו אם הדיק פטור מלשלם. ר' שמעון דתנן ר' שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין הללו אלא אם הדיק פטור מלשלם. היה גדי כפות ועבד סמוך לו ונשרף עמו חייב בגדי ופטור על העבד, שהיה לו לעבד, כיון שראה האש היה לו לברוח, לא ברח הוא גרם לעצמו. ואוקמה רבה למתניתין בתרתי פליגי במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה בתוך שלחבירו דר' יהודה מחייב אטמון ורבנן פטריי ופליגי נמי מדליק בתוך של חבירו, ר' יהודה מחייב כל מה שהיה בתוכו ואפילו ארנקי, ורבנן אמרי כלים שדרכן להטמין בגדיש כגון מוריגין וכלי בקר הוא דמשלם. כלים שאין דרכן להטמין בגדיש לא משלם.

כלל פטור צטמון כלל ורבנן צמדליק צמון שלו אכל במדליק צמון של חבירו מחייב צדצר שדרכו להטמין דלא אשכתן דפטור ציה קרא טמון וצדצר שאין דרכו פטריי מסכנא דלא אצעי ליה לאסוקי אדעתיה שיניח אדם ארנקי צגדיש: צמ